

2008

НИКОДИН
ЧЕРНОДРИМСКИ

2008 ГОД СКОПЈЕ

[БРАЌА ПО МРАК]

ПОЕМА ПОСВЕТЕНА НА САМОИЛОВИТЕ ВОЈНИЦИ

BRAJKA PO MRAK

Sto..dvesta....petstotini...
Iljada...pet iljadi.....
Premnogu se I za broenje kutrive stradalnici
Koi nemo I bolno se dvizat vo dolinata
Kade odvreme navreme samo bolen krik
Ke izleze od grloto stegnato od ocajot
I ke ja razbie grobnata tisina razleana nasekade
A tie
Stotnicite-nivnite oci
Oci vodilki
Samo ke progovorat po nekoj utesen zbor
Brajka zbijteja kolonata
Zabrzajtego cekorot I izdrzete uste malku
Skoro stignavme do nasite svetli oci
Koi ke ni ja podarat sega
Tolku posakuvanata svetlina
Pa maker taa sme ja smestile vo nasite srca
Dodeka nadvor neka ostane ova prokleta temnina.
Covek do covek,raka na rame
I taka do beskraj
Ama kade I za sto?
Uste kolku li dolini I polinja treba da izmineme?
Uste kolku li reki I potoci treba d apregazime?
Uste kolku li planini I ridovi treba da premineme
Dodeka da stigneme do nasata svetlina
Do nasite sjajni oci.

Dodeka cekorite tupo tesko I zamorno udaraat
Na crnava zemja prasanjata samo se rojat
Odgovor nikade nema
Sto mu zgresivme na boga sto vaka surovo ne kazni
Zarem e grev sto ja sakavme premnogu majkata hranilka
Zarem e grev sto gi ostavivme nivite neizorani neposeani
Livadite neiskoseni
Raloto I mokitkata gi zamenivme
So sabja,stit,I kopje I strela
I trgnavme da ja branime rodinata nasa
Trgnavme zosto ne sakavme
Na nasite nivi da raste nekoe tujgo seme
Na nasite livadi da gazi nekoja tujga noga
nesakame
Nasite kerki sestri zeni I majki
Da gi dopira nekoja gnasna raka
Zarem e grev gospode
Ili e ova uste eden tvoe iskusenie
I mal del od golgotatata
Koja mozebi e treba uste mnogupati da se izodi

No odesga pa natamu nasite misli I zborovi
Na nasite bliznike bidat
Vo sekoj mig,vo sekoj cas I na sekoje mesto
So nas do nas I okolu nas
Ke bidat nasite dve oci koi ke ne vodat
Vo znaeme sekoje sledno utro vo sekoj nas nov den

Vnimavajte junaci I stradalnici
Vnimavajte kamenjari I suvi trnja
Cuvajtegi nozete seuste ke vi trebaat
Ja prekinuva mislata stotnikot so vikanjeto
Da cuvame stotniku a sto
Obuvkite
Gi iskinavme od vlecenje na nozete po ova crna zemja
Zemja
Od luge sakana od boga prokolnata
Vejke ni udarite po kamenjata ne gi custvuvame
Bolkava od crnive dupki poleka ni minuva
No koj koj ke ja izlekuva bolkata vo dusta
Se tazoli od mig vo mig se povejke I povejke
So sekoj pominat cekor stanuva se pogolema I pogolema
Se postrasna I porazorna
I ja para na sitni parcinja dusata
Bolkata za svetlinata ne raskinuva I ne potsetuva
Za ona sto go imavme no ni go otrgnaa
Ne ne ni go ukradoa a nema pravo
I sto povejke nema da ja vidime svetlinata
Tuku samo ke slusame za nea
Prividot za nas ke bide stvarnost
Sega koga vremeto prestana da tece
I koga imame nok bez den
Den bez nok se e privid
Sega koga vo temninava sonovite ke bidat stvarnost
A stvarnosta son ke sonuvame budni
I ke slusame za prividot.

Ete kako deca premnogu se plasevme od temninata
No sega koga e sekade okolu nas,so nas,I vo nas
I utre,I zadutre,I doveka
Gordo ke im kazeme na site
Deka so nas zavrshi temninata
A nasite pokolenija ke ja ponesat vo racete svetlinata
Za d aim ja dadat na idnite pokolenija
I d aim raskazat so gordost
Deka nivnite dedovci temninata ja ponele vo grob
I nikogas nema da ja pustat da izleze nadvor
Za povtorno da zavladee vo carstvoto na svetlinata

Sega koga temninata e so nas I okolu nas
Nema da mozeme da gi vidime prostranite livadi
Ispolneti so sareni I mirizlivi cvetovi

Koj opojno mamat da gi pomirisame
I kopneat za nezen dopir
Nema da mozeme da gi vidime bistrite I ladni potoci
Bistri kako majcina disa
No barem ke mozeme da go slusame zanosniot zubor na vodata
Ne ke mozeme da ja vidime ezerskata sirina
Na koja se branuvaat dalgite nosejkigi malite cunovi
Ispolneti so vitki jaguli I pastramki
Ke mozeme sedejki osameno na kujknite pragovi
Da gi slusame pticite so svoite angelski pesni
Kako go budat denot nadopolnuvajkija so toa
Ubavinata sto pocnala nokta da ja sozdava
Ke mozeme da gi slusneme taznite zvici na kava lot
Od kade istekuva siot cemer I jad sobran vo nasite srca

Sega koga go napustivme svetot na svetlinata
Pa maker I nesakajki
I koga vlegovme vo cudesniot svet na sumovi I zvuci
Ke mora da gi pocustvuvame site negovi dobri I losi strain
Ke mora da go izostrime do maksimum sluhot
Za sekogas točno da go odredime izvorot na tonot.
Dvizejki se vo temninava
I po leleket mozeme sega da kazeme koj e
I kolkava e negovata bolka
No toa e sudbinata na voinot od koja nemoze da se izbega
Mozebi sudbinat ni zapisala
Od boga videlina
Od luge temnina

I povtorno mislive izviraat I se prasuvaat
Sto sega koga solzite ne ke mozat da se trkalaat po obrazite
Koga ne ke mozeme vistinski da placeme
Dali drugite ke placat za nas
Solzite majkini koga ke kapnat na dupkive
Znaeme ke bidat najubaviot mevlam
Nevinite detski solzi ke gi izmijata
Bradite zasune krv po obrazive
Koja se razleva nasekade po liceto I fatila krasti
Vlecejki gi nozeve po makadamov pomisluvame
Zarem carevoto srce e od kamen
I nema da ofne koga ke gi vidi iljadnicite crni dupki
Ne ne bi sakal nikoj togas vo toj zol cas
Da bide vo blizina na tronot
Ne bi sakale povtorno daa slusame straoten krik
Vejke dovolno s eiznaslusavme premnogu bolni leleci
Leleci od nasite Brajka po Mrak
Koi go paraa neboto I gi pukaa stenite okolu.

Bolkata od zabodeniот mec vo teloto e pomala
Od vzestenoto zelezo koe go custvuvavaste pred da vleze
I ja prekina svetlinata

Potoa ostra bolka koja te para I vo najsitniot del od teloto
Vrisok lelek do nebesa potoci krv
Se lizgaat po liceto I tecat nekontrolirano
Potoa povtorno bolka i
MRAK
Svet na temnina
Racete vodeni od nevidliva sila
Nesvesno se krevaat barajki sigurna potpora
Grubite I iskrvaveni race na krvnicite
Te vlecat I turkaat do iljadnicite tvoi
Brajka po mrak
Go custvuvash stotnikot kako ti ja zema dlankata
Ja stave na ramoto od bratot pred tebe
I ti sepoti tivko deka sega vo temninava samo zvukot e patot
Sepoti I toj so bolka
Lelecite I vrisocite sega nekako kako da se podaleku
Znaci kolonata se zgolemuva
Go stegam ramoto pred mene kako potpora
Se sekavam koga ova raka bese mokna da drzi mec
Da zatega lak, I da simne mnogu glavi od ramenja
Sega e nemojkna....izgubena
No mora da bide ispruzena
Ne da bara milost,tuku da go najde patot vo temninata
Kolonata zapira nekoj srejknik ja napustil zemjata
Progovaraat pred mene
Koj e toj srejknik se prasuvame site
Koj do vcera go sakavme zivotot
A sega vo kolonava go prezirame I ja ljubime smrta
Koj e toj srejkni sto go napustil svetot na temninata
I povtorno e vo svetlinata no onaa zaslepuvacka
Da go trgneme brajka I da go zakopame dostoinstveno
Dostoinstveno kako sto dolikuva na voin
Voin koj ja podari svojata svetlina za svoite pokolenija
Progovara stotnikot.
Go trgame nastrana I go prekrivame so kamenja
Ne go ostavame na mrsojadcite sto letaat
Se nastrvile na krvta isusena
Ne go ostavame da se nasladuvaat
Bez zapoved ja krevam glavata
Po treperot na vozduhot znam deka I drugite go pravat toa
Crnive dupki gi svrtuvame prema nebesa
I glasno go molime boga da ja uspokoi negovata dusa
Sirum da mu gi otvori rajskite dveri
I da mu ja dade posakuvanata svetlina.

Custvuvam kako oblacite nad nas se zgusnuvaat
Najavuvaat bura
Zarem povtorno bog saka da gi zgolemi nasite stradanja
Zarem ovie ne ni se dovolni
No bratot pred mene me zamolcuva I sepoti
Kolku se pogolemi stradanjata veli

Tolku podostonjo mesto vo rajot ke imame
Ne..veli bratot pozaadi mene
Bog saka so dozd dot sto ni go isprajka
Da ni ja izmie krvta od obrazive
Barem pred carot ke izlezeme so cisti obrazi
Crnive dupki so kapkite ke gi obeli
Da ne bidat barem strasni za gledanje
Dodeka mislata mi preletuva
Kapkite laden dozd vejke kapka po kapka zasune krv ja simmnuvaat
Terjaki ja povtorno na usnite
Go custvuvame nejziniot gorcliv vkus
Vkus koj e pomesan so vkusot na zeskoto zelezo
Oblekata e mokra I teska
A ladvive kapki go zgolemuvaat studot
Nemilosrdno probivajkise I do srsta na koskite
No morame da prodolzime
Pravta sto ja goltavme sega se pretvora
Vo teska I lepliva kal koja se lepi na nozete
I sekoj izminat cekor e se potezok I potezok
Studot vecniot pridruznik na dozd dot
Go pravi ona sto go zapocnaa a ne go završija nasite krvnici
Ja desetkuvaat kolonata
Koja sega kolku e dolga na zemjata
Tolku e dolga prema nebesa
Nie stradalnicite na zemjata se dvizime bavno I tesko
Tie srejknicite letaa prema nebot pobrzo I od misla covecka
Brzajki sto pobrzo da go napustat ovoj svet
Zosto samo bolka I stradanja im dade
Nam ne vodat stotnici
Nim gi vodat angeli
Nie obvitkani I postojano pridruzuvani od lelek I taga
A tie so pesna I toplina
Dozdov prokleta lie I istura
Studot se povejke I povejke nozete gi vkocanuva
I cekorite gi pravi se pospori I pospori.

Stotnicite nastojuvaat da ne zastanuvame
Velat krajot bil blisku
No kakov kraj I za kogo
Dali toa mozebi znaci kraj na eden uzas I pocetok na dug
Svetol za onie srejknici koj zaminaa
I pocetok na nas koj ostanuvame tuka
Ostanuvame da ja gazime crnava zemja

No sega koga go imame uzasot
So I von as
Nema da mu dademe na ocajot
Dasvie gnezda vo nasite srca
Zosto znaeme dka pajgajki vo pregratkite na ocajot
Samo ke go zgolemime pritaenoto zadovolstvo
Na nasite krvnici koj sega slavat

Nie so ocajot ke propadneme vo bezdnata bez dno
Od koja nema vrajkanje tuku samo propajganje
Zatoa gordo ke gi kreneme glavite
I hrabro ke im odoleeme

Ne samo na ova tuku I na drugite buri
Zivotni ili vremenski posakuvani ili slucajni
Sega koga stanavme voini na mrakot
Nemozejki vo racete crvsto da stegneme mec
Kopja stitovi I da se borime do posleden zdiv
Oruzjeto ke go zameneme so posilno I ponojkno

ZBOROT

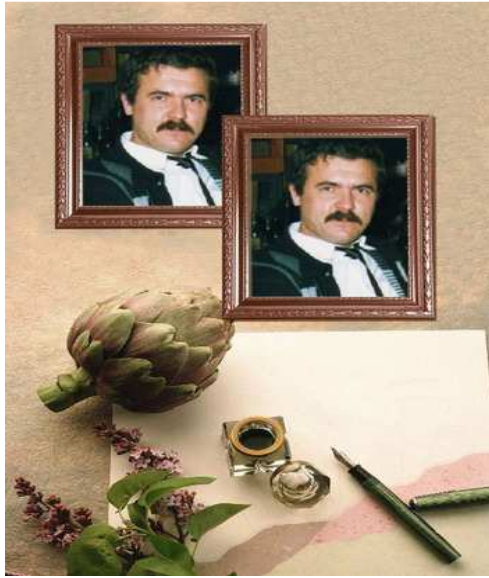
Nasite patalni I stradalni zborovi ke bidat zapisani
Vo najsvetlitate strani na istorijata
Da mozat nasite pokolenija sekogas I sekade da citaat
I nikogas I nikade pred nikogo da ne potkleknat
Uzasot ke im go prikazeme vo vistinski lik
Koga ke go znaat da se plasat od nego
Tuku da im bide siguren patokaz kon nivnoto podobro utre
I dodeka cekorime vo temninava
Pocnuvame da stanuvame gordi
Gordi za krvta koja se lie po licata nasi
Ne zalame za svetlinata sto ja napustivme
Zosto znaeme deka iljadnicite oci
Sini kako nebot
Kafeavi kako zemjata
Zeleni kako gorite
Sto ostanava na kupot
Uste dolgi dolgi godini a mozebi I vekovi
Ke gi progonuvaat nasite krvnici
Ke gi progonuvaat I na son I jave
Ke gi progonuvaat I vo krvta na nivnite naslednici
Kazuvajkim deka nivnite predci
Bile pozedni I pokrvolocni I od volzite planinski
A na nasite pokolenija tie oci ke im bidat nasvetlitate fakeli
Koi denonajkono ke im go osvetluvaat sekoj pat kade I da trgnat
Tokmu zatoa mrakot ne napravi pogordi I pocelicni
Nie voinite na temnoto zemskoto carstvo
I zemskiot pekol
Site nasi stradanja ke gi stavime vo pesna
Ke peeme za dve crni dupki
Vo koja ja smestivme seta taga siot bol I cemer
Radosta ke ja opeeme so najubavi stihovi I najpevlivi pesni

Radomire, Vojkane znam deka ste tuka nekade
Nekade blizu no za mene daleku
Viknete viknete I zapejte so vasite grlati glasovi
I nadvikajtegi bolnite leleci na nasive brajka
So pesnata rasterajtegi temnive oblaci
Zapejte tolku silno da pesnata stigne do neboto
Da I bog slusne deka voinot I bolkata ja pretvora vo pesna
Cekorite bavni I teski pretvoretegi vo pesna

Eden cekor edna pesna
Razbijteja prokletava tisina
Razbranuvajteja kako sto se branuvaat dalgite ezerski
Neka veterov nasite tagovni pesni gi ponese
Gi razlee nasekade vo carstvoto
Nad nasite domovi
Navestuvajki go doajganjeto na mrakot
Onie brajka na koj im se stegnalo grloto od bolka ili lelek
Neka go pustat srceto neka se isplace
Taka podobro ke ja olesnat ranetata dusa
Placete brajka placete zosto sega I jas znam
Placenjeto bes solzi e bolno I macno
No koga dupkata solza ke stori kletva ke kapne
Kletva za onie koj ni ja zedoa svetlinata
Nasite mudri uciteli sekogas ne ucea
Deka voinot nikogas ne place
No sega koga vejke toa ne sme zaplacete
Zaplace kako sto majka place po cedoto izgubeno
Zena po svojata potpora
Sestra po brata
Zaplace I ne srametese, I koga ke se iplacete
Zapejte so nas, zapejte I so pesnata da bideme posilni
Ocite nasi koi ostanaa na kupot I tie slozno kako nas
Mu gi dadoa solzite na oblacite
I evegi sega kapat vrz nas, okolu nas
No ne samo sega tuku I utre I zadutre ke kapat.
Neka kapat kapkite, ke gi pretvorat taka
Nasite potoci I reki posilni I pobrzi
Neka vodata gi ponese nasite solzi I na site im raskaze
Za nasite iljadni stradanja
Stotniku premnogu dolgo se dvizime
Za da go skratime vremeto raskazuvaj
Raskazuvaj za ubavinite sto gi gledas
Raskazuvaj za gorite zeleni I bujni
Bea nasite zakrilnici
Raskazuvaj dali povtorno se ubavi
Raskazuvaj za vrvovite sto gi gledas
Dali seuste se obvitkani so tainstvenite magli
Raskazuvaj za bilo sto
Raskazuvaj za se sto gleda tvoeto oko
Zborovite ostavigi sami kako reka neka potecat od ustata
Ne go zapiraj, sega koga ne gi gledame ubavinite
Sega ni se poubavi I pomili
Raskazuvaj za da ja pomirisame nivnata ubavina
Raskazuvaj sekoj tvoj zbor ljubomorno ke go cuvame
Ke go sokrieme nekade dlaboko vo dusata
Kade ni najlukaviot I najlut neprijatel nema da gi najde
Koga ke bide sami I osameni vo sopstvenata temnina
Ke ja izvadime taa volsebna ubavina sto mami so mirisot
I ke se raduvame
Ke se raduvame isto kao sto ke se izraduvaat nasite majki kerki zeni

Ke ne vidat deka se vrajkame
Zboruvaj stotniku zboruvaj I pekinija prokletava tisina
No ne zboruvaj za bitkite premnogu gi imavme
Premnogu se nagledavme bolki,uzasi,I gnasotii
Premnogu krv zgazivme.
Zatoa stotniku raskazuvaj za nasata tazna prikazna
Ja doziveavme no nasite pokolenija ke se gordeat
Ke ja raskazuvaat na site bidejki vo nivnite veni
Teci krvta na voinite
I dodeka cekorite odat sporo I tesko
Prikaznata na stotnikot zapocnuva
Prikazna koja ima pocetok no nema kraj
Prikazna koja ja raskazuvaat iljadnici grla
Sploteni vo edna misla izlezena od ustata na stotnikot
Voinot cekorejki so ispruzena raka I gordo krenata glava
Ponesen od cudesnata sila koja mu e dadena na covek
Da nema krilja no da leta I da bide sekade so misla.

Opkruzeni od celokupnata temnina
Ja zapocnuvaat cudnata igra vo koj vremeto tece
Prostorot e ispolnet so tisina kade caruva samotijata
Voinite sega gledaat deka ne postoi druga realnost
Osven beskrajnata temnina
Gi custvuvaat zelenite I prostrani livadi sto se nisaat na veterot
Mejgu poslednite soncevi zraci koj edvaj se probivaat megu oblacite
Sega koga se mejgu sonot I javeto
I samite neznaat dali seuste spijat ili cekorat vo javeto
Zatoa cekorat smelo I nepokoleblivo za edna svetla idnina
Bez edni oci
Cekorat I gledaat deka I temninata I tisinata na nekoj nacin e ubava
Sega koga cekorite se doblizuvaat do nivnite domovi
Srcata im zaigruvaat custvuvajkigo ezerskoto vetre
Ete sega toa prvo im posakuva dobrodojde na voinite na mrakot
Vodeni od stotnicite nivnite oci
Gi slusaat radosnite vosklici na nivnite najmili
Samo carot nivniot duhoven tatko
Strateg I mislitel osamen I tazen so bolka vo srceto
Stoi na kulata gledajki gi svoite voini
Kako se teteravata barajkija zakrilata vo pregratkite
Se pregrnuvaat placat I prokolnuvaat
Gi gleda carot I sega znae
Deka mudrosta e pogolema I od gordosta
Sega site zaedno se pomudri od porazot nivni
I koga pokolenijata ke poglednat vo tie oci
Ke ja vidat zebata na voinite koi so pesna trгаа vo bitka
Za da go osvojat sonceto koe ke gi gree site podednakvo
Tie voinite namrakot ostavija zavet
Na kamenja go napisaa I zapisaa
Da ni veter ne go izbrisa
Ni prav go prekri

Никодин Чернодримски роден во самиот залез на шеесетите години во Прилеп, каде и ги поминува детските години, минувајќи ги деновите и годините по непрегледното Прилепско поле, Чернодримски започнува полска да го чувствува сите убавини и горчини на животот, со наполнување на 18 доаѓа во Скопје каде се вработува и започнува еден нов живот во една нова средина, во Македонската Метропола Никодин секојдневно започнува да се дружи со перото, правејќи со секој ден се поголем и поголем плас на зборови кој подоцна се преточуваат во стихозбирки, така минувајќи ги годините, во Скопје ја создава и оваа поема, поема со која сака на некој начин на сите кој ќе ја прочитаат да им ги доближи криците на 10 илјадната војска на Македонскиот Цар Самоил, да им ја доближи болката и да им каже дека и во мракот животот продлжува, дека и во мракот постои љубовта не само кон мајката родилка, туку и кон најблиските.